

עפ"א 19270/07/16 - רינה איגרא נגד עירית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 19270-07-16 איגרא נ' עירית תל-אביב-יפו
תיק חיצוני: 47770151-64268253

בפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המעוררת רינה איגרא
נגד
המשיבה עירית תל-אביב-יפו

פסק דין

בפני ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט י' חסדיאל) בשני תיקים מאוחדים, מיום 27/6/16.

המעוררת הורשעה כי החנתה את רכבה הנושא תו נכה בשתי הזדמנויות שונות במקום בו החניה אסורה על פי תמרוך "אין עצירה" וגזר עליה קנס כולל בסך 1,000 ₪. המעוררת הודתה בעובדות נושא שני כתבי האישום אולם כפרה בביצוע העבירות. לדבריה " ... וטענתי בגינה כפרתי היא שהתמרורים לידם חניתי אינם חוקיים, אין צורך להעיד את הפקחים שרשמו לי את הדו"ח".

המעוררת טענה בבית משפט קמא כי התמרורים נושא הדין אינם חוקיים ועל כן אין להרשיעה וזאת מאחר ובהתאם להנחיות משרד התחבורה, התמרורים צריכים להכיל 9 מילים ולא יותר. מאחר ולנהג דרושה כחצי שנייה לקריאת מילה, יש לקצר ככל האפשר את זמן הקריאה בשלט והתמרורים בגינם הורשעה לא ענו על הדרישות הללו.

להלן טענות המעוררת בקליפת אגוז:

1. הכרעת הדין וגזר הדין בתיקים הללו ניתנו ללא דיון הקראה ובנוכחות הפקחים רושמי קנסות החנייה ועל כן יש לבטלם.
2. בית משפט קמא נתן מספר החלטות במועד הדיון בהקראה אך בהמשך שונו ההחלטות ולא נשאר מהן זכר.
3. המעוררת ביקשה לפסול את השופט שדן בהחלטות הללו מאחר והגישה תלונה נגדו לנציב תלונות על השופטים, וזו התקבלה.

4. ביום 26/6/16 ביקשה המערערת להגיש בקשה לפסילת כב' השופט הרמלין אולם המזכירות לא החתימה את בקשת הפסילה והעבירה את הדיון בתיק לשופט אחר.

5. במועד הדיון, ביום 27/6/16, ראתה המערערת את שני הפקחים רושמי הדו"חות באולם הדיונים ולא הופיע עד מטעם אגף התנועה כנדרש.

דיון והכרעה:

כבר עתה יאמר כי דינו של ערעור זה להידחות.

בית משפט קמא ציין כי עמדתה המשפטית של המערערת אשר הוצגה בבית משפט קמא, נדחתה לא פעם הן ע"י בית משפט קמא והן ע"י בית משפט המחוזי בערעור. המערערת לא הצליחה לסתור את חזקת התקינות העומדת לרשות המנהלית ככלל ובנוגע להצבת תמרורים בפרט. בין היתר הסתמך בית משפט קמא על האמור ברע"פ 3791/13 **פטל נ' מ"י**. הלכה פסוקה היא כי על הטוען לאי חוקיות או פגם בתמרור עליו נטל ההוכחה. לרשות המנהלית כאמור עומדת חזקת תקינות פעולותיה, לרבות תקינות התמרורים (לעניין נטל ההוכחה ראה: רע"פ 6904/01 **מוזס נ' מדינת ישראל**).

המערערת אכן לא הרימה נטל זה ולא הוכיחה כי קיימת אי חוקיות בתמרורים דנן.

עיינתי במסמכים שהגישה המערערת (מחוזי/1). המסמכים הללו הינם חלקיים ולא הוכח כלל תוקפם המשפטי. מצוין בהם כי מדובר ב"מרחק ההצבה המומלץ" וכי "שילוט ההדרכה כפי שמתואר בהנחיות הללו יופיע בלוח התמרורים החדש".

בפקודת התעבורה או בתקנותיה אין התייחסות כלשהי למספר המילים שמופיעות על התמרורים, מהירות הקריאה של הנהג וליתר טענות המערערת בעניין זה. זאת ועוד, הטענות שהעלתה המערערת נדונו בבית משפט קמא עוד בשנת 2013 בתיק אחר בעניינה של המערערת ובית משפט קמא קבע כי ההנחיות הללו אינן חלות על תמרורים המורים או אוסרים חניה בעיר, מאחר ובתמרורי חניה אין כל מניעה שנהג יעצור את רכבו ויקרא לאיטו את כל האמור בתמרור. ההנחיות הללו חלות לכל היותר על תמרורי אזהרה והדרכה בכבישים מהירים.

בית המשפט המחוזי בעפ"א 20831-01-14 דחה את הערעור שהגישה המערערת באותו עניין וקבע כי המסמך שהציגה המערערת על מנת לתמוך בו את טענותיה, לא ידוע מי ערך אותו, לא הוכח תוקפו המשפטי, דהיינו אם הוא כלול בתקנים ובתקנות כלשהם.

יודגש כי בעניין חניה, חובתו של נהג חונה לבדוק את התמרורים במקום החניה ולקרוא בעיון את הכתוב בהם והוא יכול לעשות זאת לאיטו, ולא תוך כדי נסיעה, אלא לאחר שעצר את רכבו ואף יצא ממנו.

כפי שציין בית משפט קמא, בהתאם לתקנה 22 לתקנות התעבורה, על עובר דרך לקיים את הוראות התמרורים ונטל ההוכחה שתמרור כלשהו הוצב או סומן שלא כדין, מוטל על כתפי הטוען כך.

המערערת כאמור לא הרימה נטל זה ולא סתרה את חזקת התקינות המנהלית של פעולות המשיבה לגבי התמרורים.

בתיק התקיימה הקראה כדין. לא מצאתי ממש גם בטענות הנוספות שהעלתה המערערת.

באשר לגזר הדין, למערערת יש תו נכה אשר מקנה לה זכויות חניה במקום שלאחרים אין. אולם בבית משפט קמא טענה: **"אני מבקשת לא להתייחס לעובדת תו נכה, אני לא הראיתי את זה. הטענה שלי מתמקדת בזה שהתמרור לא חוקי..."**. אשר על כן, בית משפט קמא לא הקל עם המערערת מטעם זה. בית משפט קמא קבע כי המערערת מנצלת **"ניצול סדרתי"** את ההליכים השיפוטיים בעילת סרק אשר נדחית שוב ושוב הן על ידי בית משפט קמא והן על ידי בית המשפט המחוזי, ולכן הטיל עליה קנס הגבוה מהקנס המקורי.

סבורתי כי בנסיבות נשוא הדיון, בית משפט קמא נהג כדין ולא מצאתי מקום להתערב בשיקוליו ובמסקנותיו.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור הן באשר להכרעת הדין והן באשר לגזר הדין.

על המערערת לשלם את הקנס שהוטל עליה תוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, ו' חשוון תשע"ז, 07 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.